

PASTIRSKO PISMO – NEDJELJA ŽIVOTA 2015. GODINA MILOSRĐA

Danas započinje *Godina milosrđa* koju je proglasio papa Franjo. Danas otvaramo Vrata milosrđa u našoj katedrali. Ovo se podudara sa Nedjeljom života koju uvijek slavimo na III nedjelju Došašća. Sve je u našoj kršćanskoj vjeri prožeto Božjim milosrđem. Kad nam Otac šalje svoga Sina onda upravo to čini kako bi nam pokazao bezgraničnu ljubav, koju ugrađuje u svakog čovjeka i koja Oca motivira da preda svoga Sina za nas. Veliki zadatak Crkve je naviještati ovo milosrđe i pokušati sve nas uvjeriti kako smo pozvani otvoriti se ovom milosrđu i dati se njime preporoditi. Uvijek je prvi korak da cijelim srcem prihvatimo radosnu poruku o milosrdnom Bogu. "Daj da naša molitva i čežnja bude tako jaka da prihvatimo radost koju si nam pripremio i da uvidimo kako je Krist postao osoba u nama", molimo u današnjoj zbornoj molitvi. Adventsko vrijeme je zlatno vrijeme rasta u ovoj stalnoj molitvenoj čežnji da susretnemo Boga koji postao čovjek radi nas. Tako Isus Krist može postati sve više prisutan u našoj nutrini i tada možemo i mi zračiti sve više i više njegovim milosrđem.

"Gospodin je blizu", kaže Pavao (Fil 4, 5) kao i prorok Sofonije: "Gospodin, tvoj Bog prebiva u tebi" (3, 14). Po krštenju smo Hram gdje tro-jedini Bog prebiva. Zato se i mi moramo naučiti živjeti u skladu sa ovim velikim vrednovanjem. Božje milosrđe mora doći do izražaja u našem načinu govora, djelovanja i razmišljanja. Pitamo se: "Što nam je činiti?", kao što je i narod pitao Isusa tri puta u današnjem Evandjelju (Lk 3,10, 13, 14). Kako mi možemo posredovati Božje milosrđe? To je svakomu od nas pitanje savjesti. Za vrijeme trajanja *Godine milosrđa* trebamo ovo pitanje postaviti svaki dan. Za nas bi trebala biti velika radost što

možemo prenositi Božje milosrđe onima koje susrećemo. Bog u nas ima veliko povjerenje, u svoju ljubljenu djecu, i zato nam daje mogućnost prenositi dalje ono što je Njegova najdublja stvarnost. "Radujte se uvijek u Gospodinu" (Fil 4, 4). Nije to preteška dužnost biti milosrdan, nego je to radost bez premca, kad smo uistinu primili toliku milost da možemo na taj način biti slični samom Bogu. Bog nas je izabrao da širimo dobrotu i istinu oko nas. Naš život tako prima dublji smisao i jasniji cilj.

Ali što nam je činiti? Kako ćemo pokazati da milosrđe shvaćamo ozbiljno? Najprije moramo promisliti da li isključujemo pojedinca ili skupinu iz našeg milosrđa. Postoji li netko u mojoj blizini kome smo zatvorili svoje srce? Netko za koga mislimo da je neprikladan i dosadan? Bog upravo tu često čeka na nas da uspijemo pobijediti naš nedostatak volje za činiti dobro i našu ravnodušnost. Je li naša ugodnost, naše vrijeme, naš novac ono što je nama važnije nego spremnost i volja širiti Božju dobrotu oko nas? Iskren ispit savjesti uvijek je važan i potreban. Postoji li neka skupina ljudi o kojima ne želimo znati? Nažalost, događa se da, svjesno ili nesvjesno, zatvaramo svoje srce za neke kategorije ili skupine ljudi. U ozračju našeg društva nerođena djeca su često ne-videna, nepoželjna i ne dobro došla. Ali i oni, kao i svaki čovjek, imaju u Božjim očima neotuđivo pravo koje nije ovisno tome da li ih ljudi žele ili ne žele.

Iako je Švedska širokogrudno otvorila svoje granice mnogim izbjeglicama, nažalost, postoje mnogi koji za izbjeglice ne žele čuti. Istovremeno moramo gledati očima vjere, da je to sudbina providnosti, da, Božja logika da se *Godina Božjeg milosrđa* podudara sa ovim valom izbjeglica. Ne moramo tražiti ljude koji su potrebni našeg milosrđa. Zahvalan sam da

su mnoge župe poslušale moj poticaj da učine sve što mogu kako bismo pomogli izbjeglicama koje nam Bog šalje. Nikad ne smijemo zaboraviti da je naša Crkva u Švedskoj najvećim dijelom izgrađena od izbjeglica koji su u različitim razdobljima došli u našu zemlju. Još od dolaska bijelih autobusa sa izbjeglicama direktno iz koncentracionih logora, pa sve do danas, dolazili su novi ljudi koji su doprinijeli jačanju prisutnosti katoličke Crkve u našoj zemlji. Možemo samo Bogu zahvaljivati za njih. Istovremeno moramo moliti za mir, pravednost i pomirenje u domovinama izbjeglica i aktivno na tome raditi kako ne došli u situaciju da moraju napuštati svoje domove i krenuti, često, na dugo i opasno putovanje.

Ne smijemo zatvoriti oči pred neslaganjem/nesuglasticama u našem društvu između različitih skupina. Kao vjernici važno nam je stalno upozoravati da religija nikad ne može voditi cijepanju, raskolu i sukobu. Nažalost postoje mnogi koji na religiju prebacuju krivnju za sve ratove i nepravde. Prije pedeset godina objavljena *Nostra Aetate*, deklaracija II Vatikanskog koncila o nekršćanskim religijama. Tu se kaže: "Crkva stoga bodri svoje sinove da razborito i s ljubavlju putem razgovora i suradnje sa sljedbenicima ostalih religija, svjedočeći kršćansku vjeru i život, priznaju, čuvaju i promiču ta duhovna i moralna dobra kao i te socijalno-kulturne vrijednosti" (broj 2). Još jedan citat: "Ne možemo naime zazivati Boga, ako otklanjamo da se bratski ponašamo prema nekim ljudima, stvorenima na sliku Božju" (broj 5). Ista poruka upućeno je u poruci koju je *Međureligijsko vijeće Švedske* objavilo u DN i gdje i ja stojim kao potpisnik: "Pozivamo sve, neovisno na religijsku i kulturnu pripadnost, da se sada i u budućnosti zalažemo za jednaka prava i dostojanstvo svih ljudi."

Na koncu pozivam sve vjernike da za vrijeme Adventa prime sakrament milosrđa i pomirenja. Ispovijed nam daje mogućnost da se promijenimo snagom Božjeg oprostjenja i tako iskusimo Njegovo milosrđe na jedan neobično uvjerljiv način. ”Još jedanput želim reći: radujte se” (Fil 4, 4). Ova radosna poruka postaje sasvim konkretna u ovom sakramentu, u kojem se preobražavamo od grješnika u „svete“ kako bismo mogli posvetiti svijet i širiti Božje milosrđe svemu i svima.

Moj blagoslov, uz moje molitve, svima vama!

+ Anders (Andrija) Arborelius OCD